Orientări

Orientările 02/2024 privind articolul 48 din RGPD

Versiunea 2.1

Adoptate la 4 iunie 2025

Istoricul versiunilor

Versiunea 1.0	2 decembrie 2024	Adoptarea orientărilor pentru consultare publică
Versiunea 2.0	4 iunie 2025	Adoptarea orientărilor în urma consultării publice
Versiunea 2.1	20 iunie 2025	Rezoluție îmbunătățită a anexei

REZUMAT

Articolul 48 din RGPD prevede că: „*Orice hotărâre a unei instanțe sau a unui tribunal și orice decizie a unei autorități administrative a unei țări terțe care impun unui operator sau persoanei împuternicite de operator să transfere sau să divulge date cu caracter personal poate fi recunoscută sau executată în orice fel numai dacă se bazează pe un acord internațional, cum ar fi un tratat de asistență juridică reciprocă în vigoare între țara terță solicitantă și Uniune sau un stat membru, fără a se aduce atingere altor motive de transfer în temeiul prezentului capitol*”.

Scopul prezentelor orientări este de a clarifica raționamentul și obiectivul acestui articol, inclusiv interacțiunea sa cu celelalte dispoziții ale capitolului V din RGPD, și de a oferi recomandări practice operatorilor și persoanelor împuternicite de operatori din UE care pot primi cereri din partea autorităților din țări terțe de a divulga sau transfera date cu caracter personal.

Obiectivul principal al dispoziției este de a clarifica faptul că hotărârile sau deciziile pronunțate de autoritățile unei țări terțe nu pot fi recunoscute sau executate în mod automat și direct într-un stat membru al UE, subliniind astfel suveranitatea juridică în raport cu legislația unei țări terțe. Ca regulă generală, recunoașterea și caracterul executoriu al hotărârilor și deciziilor străine sunt asigurate prin acorduri internaționale aplicabile.

Indiferent dacă există sau nu un acord internațional aplicabil, dacă un operator sau o persoană împuternicită de operator din UE primește și răspunde unei cereri de date cu caracter personal din partea unei autorități dintr-o țară terță, un astfel de flux de date reprezintă un transfer în temeiul RGPD și trebuie să respecte articolul 6 și dispozițiile capitolului V.

Un acord internațional poate să prevadă atât un temei juridic [în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (c) sau articolul 6 alineatul (1) litera (e)], cât și un motiv pentru transfer [în conformitate cu articolul 46 alineatul (2) litera (a)].

În lipsa unui acord internațional sau dacă acordul nu prevede un temei juridic în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (c) sau articolul 6 alineatul (1) litera (e), ar putea fi luate în considerare alte temeiuri juridice. În mod similar, dacă nu există un acord internațional sau dacă acordul nu prevede garanții adecvate în temeiul articolului 46 alineatul (2) litera (a), se pot aplica alte motive pentru transfer, inclusiv derogările prevăzute la articolul 49.

Cuprins

1 Introducere 5

2 Care este domeniul de aplicare al prezentelor orientări? 6

3 Care este obiectivul articolului 48? 7

4 În ce situații se aplică articolul 48? 7

5 În ce condiții pot operatorii și persoanele împuternicite de operatori să răspundă cererilor din partea autorităților din țări terțe? 8

5.1 Conformitatea cu articolul 6 din RGPD 9

5.2 Conformitatea cu capitolul V din RGPD 11

Comitetul european pentru protecția datelor,

având în vedere articolul 70 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul 2016/679/UE al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (denumit în continuare „RGPD”),

având în vedere Acordul privind SEE, în special anexa XI și Protocolul 37 la acesta, astfel cum a fost modificat prin Decizia nr. 154/2018 a Comitetului mixt al SEE din 6 iulie 2018[1],

având în vedere articolele 12 și 22 din Regulamentul său de procedură,

ADOPTĂ URMĂTOARELE ORIENTĂRI:

1 INTRODUCERE

1. Articolul 48 din RGPD – cu titlul „Transferurile sau divulgările de informații neautorizate de dreptul Uniunii” – prevede că: *„Orice hotărâre a unei instanțe sau a unui tribunal și orice decizie a unei autorități administrative a unei țări terțe care impun unui operator sau persoanei împuternicite de operator să transfere sau să divulge date cu caracter personal poate fi recunoscută sau executată în orice fel numai dacă se bazează pe un acord internațional, cum ar fi un tratat de asistență juridică reciprocă în vigoare între țara terță solicitantă și Uniune sau un stat membru, fără a se aduce atingere altor motive de transfer în temeiul prezentului capitol*”.

2. Scopul prezentelor orientări este de a clarifica raționamentul și obiectivul articolului 48 din RGPD, inclusiv interacțiunea acestuia cu celelalte dispoziții ale capitolului V din RGPD, și de a oferi recomandări practice operatorilor și persoanelor împuternicite de operatori din UE care pot primi cereri din partea autorităților din țări terțe de a divulga sau de a transfera[2] date cu caracter personal.

3. Dispoziția face parte din capitolul V din RGPD privind „Transferurile de date cu caracter personal către țări terțe sau organizații internaționale”. Acest lucru înseamnă că acesta trebuie citit împreună cu articolul 44 din RGPD, care prevede în mod clar că „***toate dispozițiile din prezentul capitol se aplică*** *pentru a se* ***asigura*** *că* ***nivelul de protecție*** *a persoanelor fizice garantat de [RGPD]* **nu este subminat**". În plus, articolul 48 trebuie citit în coroborare cu considerentul 102 din RGPD, care precizează că RGPD *„(...) nu aduce atingere acordurilor internaționale încheiate între Uniune și țări terțe în vederea reglementării transferului de date cu caracter personal, inclusiv garanții adecvate pentru persoanele vizate*”.

[1] Trimiterile la „UE” și „statele membre” din acest document trebuie înțelese ca trimiteri la „SEE” și „statele membre ale SEE”.

[2] Articolul 48 se referă la „transferuri sau divulgări de informații”. Prin urmare, aceasta va fi terminologia folosită în întregul text al prezentelor orientări, chiar dacă CEPD a precizat în mod clar în Orientările sale 05/2021 că o divulgare a datelor cu caracter personal se califică drept transfer, cu condiția să fie îndeplinite cele trei criterii ale orientărilor (vezi partea 2.2 din Orientările 05/2021 privind interacțiunea dintre aplicarea articolului 3 și dispozițiile referitoare la transferurile internaționale în conformitate cu capitolul V din RGPD ale CEPD).

2 CARE ESTE DOMENIUL DE APLICARE AL PREZENTELOR ORIENTĂRI?

4. Prezentele orientări se concentrează asupra cererilor care vizează cooperarea directă dintre o autoritate dintr-o țară terță și o entitate privată din UE (spre deosebire de alte scenarii în care se face schimb direct de date cu caracter personal între autorități publice din UE și, respectiv, din țări terțe, de exemplu, pe baza unui tratat de asistență juridică reciprocă). Astfel de cereri pot proveni de la toate tipurile de autorități publice, inclusiv de la cele care supraveghează sectorul privat, cum ar fi autoritățile de reglementare bancară și autoritățile fiscale, precum și de la autoritățile de aplicare a legii și de securitate națională[3].

5. Prezentele orientări se referă numai la situația în care astfel de cereri sunt adresate operatorilor sau persoanelor împuternicite de operatori din UE și a căror activitate de prelucrare a datelor cu caracter personal face obiectul articolului 3 alineatul (1) din RGPD.

6. Articolul 48 nu face distincție între operatorii privați sau publici și persoanele împuternicite de operatori care primesc o cerere de date cu caracter personal de la autorități din țări terțe. În sensul prezentelor orientări, analiza de mai jos se axează însă pe cererile directe adresate entităților private din UE, având în vedere că acesta pare a fi cel mai frecvent scenariu de aplicare a articolului 48 și că cererile adresate autorităților publice se încadrează, de obicei, într-un cadru de cooperare internațională prevăzut în acordurile internaționale.

7. CEPD subliniază că, dincolo de cerințele RGPD, cooperarea cu autoritățile publice din țări terțe poate fi reglementată de norme suplimentare[4]. Aceste cerințe nu sunt abordate în prezentele orientări.

8. Prezentele orientări nu acoperă un alt scenariu care poate apărea în practică, în care o autoritate dintr-o țară terță solicită date cu caracter personal de la o entitate situată pe teritoriul său (societate-mamă), care ulterior ar solicita datele filialei sale din UE pentru a putea să furnizeze un răspuns la cererea de informații. Într-o astfel de situație, fluxul de date de la filiala din UE la societatea-mamă dintr-o țară terță constituie un transfer. Prin urmare, filiala din UE, în calitate de exportator, trebuie să respecte RGPD, în special articolul 6 și capitolul V din RGPD. În funcție de domeniul său de aplicare, o decizie privind caracterul adecvat al nivelului de protecție în temeiul articolului 45 poate constitui un instrument relevant pentru astfel de transferuri. Având însă în vedere că, inițial, cererea este adresată unei entități din aceeași țară terță ca și cea a autorității publice solicitante, acest scenariu nu intră sub incidența articolului 48.

---

[3] În scopul aplicării legii și al securității naționale, schimbul de date are loc de obicei între autoritățile implicate, deci articolul 48 nu se aplică, deoarece aceste tipuri de transferuri nu intră sub incidența RGPD. Prin urmare, CEPD își reiterează poziția exprimată în orientările sale privind articolul 49 din RGPD, potrivit căreia: „*În situațiile în care există un acord internațional, cum ar fi un tratat în materie de asistență juridică reciprocă (MLAT), întreprinderile din UE ar trebui să refuze în general cererile directe și să trimită autoritatea solicitantă din țara terță la tratatul sau acordul existent*”. Se observă însă o tendință recentă de a negocia acorduri internaționale care să prevadă și solicitări directe din partea autorităților de aplicare a legii din țări terțe privind accesul la datele cu caracter personal prelucrate de entități private din UE, de exemplu Al doilea protocol adițional la Convenția privind criminalitatea informatică referitor la cooperarea consolidată și la divulgarea probelor electronice (STCE nr. 224).

[4] De exemplu, în ceea ce privește cooperarea cu autoritățile de aplicare a legii dintr-o țară terță, se vor aplica și normele de procedură penală ale statului membru al entității care primește cererea.

3 CARE ESTE OBIECTIVUL ARTICOLULUI 48?

9. Conform articolului 48, hotărârile și deciziile autorităților din țări terțe care impun unui operator sau unei persoane împuternicite de operator din UE să transfere sau să divulge date cu caracter personal pot fi recunoscute și executate numai dacă se bazează pe un acord internațional aplicabil[5], cum ar fi un tratat de asistență juridică reciprocă (MLAT) în vigoare între țara solicitantă și UE sau un stat membru[6], fără a aduce atingere altor motive de transfer prevăzute la capitolul V din RGPD. Acest articol reglementează accesul instanțelor judecătorești și al autorităților din țări terțe la datele cu caracter personal care fac obiectul protecției prevăzute de RGPD. Considerentul 115 precizează că dispoziția urmărește să protejeze datele cu caracter personal împotriva aplicării extrateritoriale a legislației țărilor terțe care *„poate încălca dreptul internațional și poate împiedica asigurarea protecției persoanelor fizice asigurată în Uniune de [RGPD]”*.

10. Deci, în cazul în care datele prelucrate în UE sunt transferate sau divulgate ca răspuns la o cerere directă din partea unei autorități dintr-o țară terță, o astfel de divulgare face obiectul RGPD și constituie un transfer în sensul capitolului V. Asta înseamnă că, la fel ca în cazul oricărui transfer care face obiectul RGPD, trebuie să existe un temei juridic pentru prelucrare în articolul 6 și un motiv de transfer în capitolul V.

11. CEPD reafirmă că o cerere din partea unei autorități străine nu constituie în sine un temei juridic pentru prelucrare sau un motiv de transfer[7].

4 ÎN CE SITUAȚII SE APLICĂ ARTICOLUL 48?

12. Articolul 48 se aplică în situațiile în care un operator sau o persoană împuternicită de operator din UE primește o decizie sau o hotărâre din partea unei autorități administrative sau a unei instanțe dintr-o țară terță prin care se solicită transferul sau divulgarea de date cu caracter personal. Formularea dispoziției, „instanță judecătorească”, „tribunal” și „autoritate administrativă”, se referă la un organism public dintr-o țară terță. CEPD constată că terminologia folosită de organismul dintr-o țară terță pentru a califica cererea sa drept „decizie” sau „hotărâre” nu este decisivă pentru aplicarea articolului 48, atâta timp cât este o cerere oficială din partea unei autorități dintr-o țară terță.

---

[5] În ceea ce privește acordul internațional încheiat de Uniune, vezi Hotărârea CJUE în cauza C-327/91, Republica Franceză/Comisia, punctul 27. În ceea ce privește articolul 228 din Tratatul CEE, CJUE observă că articolul 228 utilizează expresia „acord” într-un sens general pentru a indica orice angajament încheiat de entități care fac obiectul dreptului internațional care are forță obligatorie, indiferent de denumirea sa formală.

[6] Această formulare reflectă normele de drept internațional, conform cărora o decizie a unei instanțe, a unui tribunal sau a unei autorități administrative naționale nu are efect juridic în alte jurisdicții, cu excepția cazului în care un acord internațional aplicabil prevede acest lucru. Deci când hotărârile sau deciziile pronunțate în țări terțe vizează entități din UE, trebuie să existe un acord internațional între țara terță respectivă și UE sau statul membru în cauză pentru ca aceste hotărâri sau decizii să fie recunoscute și executorii în temeiul dreptului Uniunii sau al statului membru. Însă, necesitatea unui acord internațional pentru ca o hotărâre sau o decizie pronunțată într-o țară terță să fie recunoscută și executorie trebuie diferențiată de întrebarea dacă datele cu caracter personal pot fi transferate legal către o țară terță, inclusiv în lipsa unui astfel de acord.

[7] Vezi, în acest sens, și Răspunsul comun al CEPD-AEPD adresat Comisiei LIBE cu privire la impactul Legii CLOUD din Statele Unite asupra cadrului juridic european pentru protecția datelor cu caracter personal (anexă), pagina 3.

13. CEPD consideră că formularea prevăzută la articolul 48 cuprinde toate modalitățile posibile în care un operator sau o persoană împuternicită de operator din UE ar putea pune datele cu caracter personal la dispoziția unei autorități dintr-o țară terță.

14. Articolul 48 nu limitează scopurile pentru care autoritatea din țara terță poate solicita datele. Astfel, cererile din partea autorităților din țări terțe emise în contexte diferite și în scopuri diferite ar intra sub incidența dispoziției, de exemplu, cererile din partea autorităților de aplicare a legii sau a autorităților naționale de securitate, a autorităților de reglementare financiară sau a autorităților publice responsabile cu aprobarea produselor farmaceutice, a dispozitivelor medicale etc.

15. Articolul 48 nu face distincție între situația în care o autoritate dintr-o țară terță solicită unui operator sau unei persoane împuternicite de operator din UE să transfere sau să divulge date cu caracter personal, iar operatorul sau persoana împuternicită de operator poate refuza să se conformeze solicitării fără consecințe juridice negative în temeiul dreptului UE sau al țării terțe, și situația în care refuzul poate duce la sancțiuni pentru nerespectare. CEPD reamintește că **în toate cazurile trebuie aplicat un „test în două etape"** în ceea ce privește orice transfer de date cu caracter personal către țări terțe: *„în primul rând, trebuie să existe un temei juridic pentru prelucrarea datelor, împreună cu toate dispozițiile relevante din RGPD; și în al doilea rând, trebuie respectate dispozițiile capitolului V. Prin urmare, prelucrarea, și anume transferul sau divulgarea datelor cu caracter personal trebuie să respecte principiile generale ale articolului 5 și trebuie să se bazeze pe un temei juridic, după cum prevede articolul 6 din RGPD"*[8].

5 ÎN CE CONDIȚII POT OPERATORII ȘI PERSOANELE ÎMPUTERNICITE DE OPERATORI SĂ RĂSPUNDĂ CERERILOR DIN PARTEA AUTORITĂȚILOR DIN ȚĂRI TERȚE?

16. Articolul 48 face parte din capitolul V din RGPD privind „Transferurile de date cu caracter personal către țări terțe sau organizații internaționale" și trebuie citit în coroborare cu articolul 44 din RGPD, care prevede că *„orice date cu caracter personal care fac obiectul prelucrării sau care urmează a fi prelucrate după ce sunt transferate într-o țară terță sau către o organizație internațională pot fi transferate doar dacă, sub rezerva celorlalte dispoziții ale prezentului regulament, condițiile prevăzute în prezentul capitol sunt respectate de operator și de persoana împuternicită de operator, inclusiv în ceea ce privește transferurile ulterioare de date cu caracter personal din țara terță sau de la organizația internațională către o altă țară terță sau către o altă organizație internațională*". În plus, considerentul 115 din RGPD precizează că transferurile ar trebui permise numai în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de RGPD. Asta înseamnă că orice transfer sau divulgare de date cu caracter personal ca răspuns la o cerere din partea unei autorități dintr-o țară terță necesită un temei juridic pentru prelucrare (articolul 6 din RGPD) și respectarea cerințelor privind transferurile de date cu caracter personal către țări terțe sau organizații internaționale (capitolul V din RGPD).

17. După cum s-a menționat deja, pe lângă asigurarea conformității cu RGPD, un operator sau o persoană împuternicită de operator ar putea fi nevoită să respecte cerințe suplimentare care decurg din alte instrumente juridice, de exemplu norme procedurale naționale sau acorduri internaționale care prevăd cooperarea cu autoritatea din țara terță.

[8] Vezi Răspunsul comun al CEPD-AEPD adresat Comisiei LIBE cu privire la impactul Legii CLOUD din Statele Unite asupra cadrului juridic european pentru protecția datelor cu caracter personal, p. 3. Vezi Orientările 2/2018 privind derogările prevăzute la articolul 49 din Regulamentul 2016/679 ale CEPD, adoptate la 25 mai 2018.

18. În plus, dacă destinatarul cererii este o persoană împuternicită de operator, această persoană împuternicită de operator trebuie să informeze operatorul fără întârzieri nejustificate și trebuie să urmeze instrucțiunile operatorului în ceea ce privește cererea, cu excepția cazului în care dreptul Uniunii sau dreptul intern sub incidența căruia se află persoana împuternicită de operator îi interzice să informeze operatorul din „motive importante de interes public”[9].

5.1 Conformitatea cu articolul 6 din RGPD

19. Conform articolului 44 din RGPD, un transfer de date cu caracter personal către o țară terță are loc numai dacă, sub rezerva celorlalte dispoziții ale RGPD, sunt îndeplinite condițiile prevăzute în capitolul V. Prin urmare, transferul de date cu caracter personal către țări terțe sau organizații internaționale trebuie să îndeplinească și condițiile prevăzute de celelalte dispoziții ale RGPD.

20. Articolul 5 alineatul (1) din RGPD stabilește principii generale și obligatorii pentru prelucrarea datelor cu caracter personal. Potrivit articolului 5 alineatul (2), operatorul este responsabil de respectarea obligațiilor prevăzute la alineatul (1) (acest lucru se aplică și când activitățile de prelucrare se desfășoară prin intermediul unei persoane împuternicite de operator). Potrivit articolului 5 alineatul (1), orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie să aibă un temei juridic în conformitate cu articolul 6. Prin urmare, este necesară o analiză juridică cu privire la fiecare situație specifică.

21. Cazul descris la articolul 48 presupune că există o hotărâre a unei instanțe judecătorești sau o decizie a unei autorități administrative dintr-o țară terță care impune unui operator sau unei persoane împuternicite de operator din UE să transfere sau să divulge date cu caracter personal. În plus, această cerere din partea unei autorități dintr-o țară terță poate fi recunoscută sau poate dobândi caracter executoriu numai dacă se bazează pe un acord internațional, care poate conferi acestei cereri efectul unei obligații legale la care operatorul este supus, iar nerespectarea ei ar avea consecințe juridice. În cazul în care prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează în vederea îndeplinirii unei obligații juridice, **articolul 6 alineatul (1) litera (c)** oferă un temei juridic explicit. Prin urmare, CEPD este de părere că, în cazul menționat la articolul 48, în care este în vigoare un acord internațional aplicabil, articolul 6 alineatul (1) litera (c) coroborat cu articolul 6 alineatul (3) ar constitui temeiul juridic adecvat pentru transfer, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute în aceste dispoziții.

22. Un acord internațional aplicabil ar însemna un acord internațional care prevede posibilitatea cererilor directe din partea autorităților publice din țări terțe de acces la datele cu caracter personal prelucrate de entități private din UE. Dacă nu există un asemenea acord, dar un acord internațional prevede cooperarea între autoritățile publice în acest domeniu specific, cum ar fi un tratat de asistență juridică reciprocă (MLAT), entitățile private din UE ar trebui, în general, să trimită autoritatea solicitantă din țara terță către autoritatea națională competentă, conform procedurii prevăzute de MLAT sau de acord.

23. În caz de îndoieli cu privire la existența unui acord internațional și la natura lui, entitățile din UE care primesc o cerere pot contacta și consulta autoritățile lor naționale relevante (de exemplu, Ministerul Justiției, Ministerul Afacerilor Externe, autoritățile de supraveghere sectoriale etc.).

[9] Vezi în acest sens articolul 28 alineatul (3) litera (a) din RGPD și Orientările 07/2020 privind conceptele de operator și de persoană împuternicită de operator în cadrul RGPD ale CEPD, adoptate la 7 iulie 2021.

24. În cazurile în care nu există nicio obligație juridică care să rezulte dintr-un acord internațional pentru operator, rămâne posibilă utilizarea altor temeiuri juridice în conformitate cu articolul 6, cu condiția să fie îndeplinite cerințele juridice prevăzute în capitolul V din RGPD. Aplicarea acestor alte temeiuri juridice trebuie însă examinată cu atenție pentru fiecare caz în parte. Din cauza numărului mare de situații posibile, se pot face declarații generale privind aplicabilitatea articolului 6 doar într-o măsură foarte limitată.

25. În principiu, consimțământul în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a) ar putea fi considerat drept temei juridic pentru un transfer către țări terțe. Folosirea consimțământului ca temei juridic va fi însă, în general, neadecvată în anumite domenii, în special dacă prelucrarea datelor este legată de exercitarea competențelor oficiale[10].

26. Aplicarea articolului 6 alineatul (1) litera (b) pare să fie exclusă chiar prin formularea sa. Prin urmare, CEPD este de părere că articolul **6 alineatul (1) litera (b) nu poate fi invocat** de o entitate privată din UE ca temei juridic adecvat pentru a răspunde unei cereri de transfer sau de divulgare primită din partea unei autorități dintr-o țară terță.

27. În situațiile în care divulgarea pe baza unui acord internațional nu este obligatorie, dar această cooperare este totuși permisă în temeiul legislației UE sau a statelor membre, **articolul 6 alineatul (1) litera (e)** ar putea fi utilizat ca temei juridic pentru prelucrarea datelor cu caracter personal deoarece poate fi considerat necesar pentru îndeplinirea sarcinii efectuate în interes public[11]. În aceste cazuri, prelucrarea trebuie să aibă un temei juridic în dreptul Uniunii sau în dreptul intern, așa cum prevede articolul 6 alineatul (3) din RGPD.

28. Cât privește **articolul 6 alineatul (1) litera (d),** CEPD recunoaște că, în circumstanțe specifice și stabilite, **interesele vitale ale persoanei vizate** ar putea fi invocate ca temei juridic pentru un transfer de date cu caracter personal declanșat de o cerere formulată în acest sens de o țară terță, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute în dreptul internațional[12]. În ceea ce privește **interesul vital al altor persoane**, CEPD reamintește că *„prelucrarea datelor cu caracter personal care are drept temei interesele vitale ale unei alte persoane fizice ar trebui efectuată numai în cazul în care prelucrarea nu se poate baza în mod evident pe un alt temei juridic”*[13].

29. În funcție de fiecare caz individual, CEPD presupune că, în circumstanțe excepționale, s-ar putea recurge la **articolul 6 alineatul (1) litera (f)** pentru transferuri sau divulgări către autorități din țări terțe[14]. În acest sens, CEPD reamintește că orice prelucrare bazată pe interesele legitime ale operatorului sau ale părților terțe trebuie să fie necesară și echilibrată în raport cu interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate[15]. Rezultatul testului de echilibru

[10] Vezi, în acest context, conceptul juridic din considerentul 43 alineatul (1) prima teză privind cerința consimțământului liber exprimat. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât cazul se referă la organisme publice din țări terțe. Vezi și Răspunsul comun al CEPD-AEPD adresat Comisiei LIBE cu privire la impactul Legii CLOUD din Statele Unite asupra cadrului juridic european pentru protecția datelor cu caracter personal, nota de subsol 28.

[11] Vezi, de exemplu, articolul 6 din Al doilea protocol adițional la Convenția privind criminalitatea informatică referitor la cooperarea consolidată și la divulgarea probelor electronice (CETS nr. 224).

[12] De exemplu, ar putea fi cazul cererilor de acces la date cu caracter personal referitoare la minori răpiți sau la alte situații în care transferul este în interesul vital al persoanelor vizate.

[13] Considerentul 46 din RGPD.

[14] Pentru informații suplimentare, vezi Orientările 1/2024 privind prelucrarea datelor cu caracter personal pe baza articolului 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD ale CEPD (versiunea 1.0), adoptate la 8 octombrie 2024.

[15] Evaluarea impactului asupra intereselor persoanei vizate va lua în considerare orice consecințe posibile (potențiale sau efective) ale prelucrării datelor pentru persoana vizată, de principiile proporționalității în materie

determină dacă temeiul juridic al interesului legitim poate fi invocat pentru prelucrare. **În principiu, orice prelucrare bazată pe interesul legitim este în orice caz limitată la ceea ce este în mod demonstrabil necesar pentru a urmări acest interes specific al operatorului sau al părții terțe.**

30. În ciuda faptului că, în anumite cazuri, un operator poate avea un interes legitim de a da curs unei cereri de divulgare de date cu caracter personal către o autoritate dintr-o țară terță, un operator economic privat, acționând în calitate de operator, nu se poate baza pe articolul 6 alineatul (1) litera (f) pentru colectarea și stocarea datelor cu caracter personal în mod preventiv, pentru a putea divulga astfel de informații, la cerere, autorităților de aplicare a legii, în vederea prevenirii, depistării și urmăririi penale a infracțiunilor, în cazul în care aceste activități de prelucrare nu au legătură cu propriile sale activități (economice și comerciale) efective[16]. În plus, CEPD a considerat anterior, în ceea ce privește o situație specifică, că interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate în aceste circumstanțe specifice ar prevala asupra interesului operatorului de a da curs cererii unei autorități de aplicare a legii dintr-o țară terță pentru a evita sancțiunile pentru neconformitate[17].

5.2 Conformitatea cu capitolul V din RGPD

31. După cum s-a menționat deja mai sus, articolul 48 trebuie citit în coroborare cu articolul 44, principiul general al transferurilor menționat la începutul capitolului. Articolul 44 stabilește următoarele condiții pentru transferurile efectuate în temeiul RGPD: orice transfer face obiectul celorlalte dispoziții relevante ale RGPD și trebuie să respecte condițiile prevăzute în capitolul V (testul în două etape), *„pentru a se asigura că nivelul de protecție a persoanelor fizice garantat prin regulament nu este subminat”*. Dispozițiile privind transferurile internaționale sunt concepute în așa fel încât să se asigure respectarea nivelului ridicat de protecție a datelor cu caracter personal în cadrul UE atunci când datele sunt transferate către țări terțe cu sisteme juridice și standarde de protecție a datelor diferite.

32. În acest scop, capitolul V enumeră motivele pentru transferuri, începând cu deciziile Comisiei Europene privind caracterul adecvat al nivelului de protecție adoptate în temeiul articolului 45. Dacă nu există o decizie privind caracterul adecvat al nivelului de protecție, unul dintre instrumentele de transfer prevăzute la articolul 46 poate furniza garanții adecvate. În lipsa unei decizii privind caracterul adecvat al nivelului de protecție sau a unor garanții adecvate, derogările de la articolul 49 s-ar putea aplica într-un număr restrâns de situații specifice.

33. Spre deosebire de celelalte dispoziții ale capitolului V, articolul 48 nu constituie un motiv de transfer. Dispoziția în sine nu conține garanții privind protecția datelor, dar precizează că deciziile sau hotărârile pronunțate de autoritățile din țări terțe nu pot fi recunoscute sau executate în UE,

---

de protecție a datelor, precum și de elemente precum, de exemplu, gravitatea presupuselor infracțiuni care pot fi notificate, domeniul de aplicare al cererii, standardele și garanțiile procedurale aplicabile în țara terță și garanțiile aplicabile în materie de protecție a datelor. De asemenea, o astfel de evaluare acordă o atenție deosebită naturii datelor cu caracter personal prelucrate și modului în care sunt prelucrate datele cu caracter personal. În plus, RGPD a introdus și necesitatea de a ține cont de așteptările rezonabile ale persoanei vizate. Pentru informații suplimentare privind testele de necesitate și echilibru, vezi și Orientările 1/2024 privind prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (f) din RGPD ale CEPD, (versiunea 1.0), adoptate la 8 octombrie 2024.

[16] Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 4 iulie 2023, Meta Platforms Inc. și alții/Bundeskartellamt, cauza C-252/21, punctele 124 și 132.

[17] Vezi poziția CEPD deja exprimată în domeniul asigurării respectării legii și al securității naționale în Răspunsul comun al CEPD-AEPD adresat Comisiei LIBE cu privire la impactul Legii CLOUD din Statele Unite asupra cadrului juridic european pentru protecția datelor cu caracter personal.

cu excepția cazului în care un acord internațional prevede acest lucru. Prin urmare, înainte de a răspunde unei cereri din partea unei autorități dintr-o țară terță care intră sub incidența articolului 48, operatorul sau persoana împuternicită de operator din UE trebuie să identifice un motiv aplicabil pentru transfer în altă parte din capitolul V.

34. Potrivit articolului 46 alineatul (2) litera (a), garanțiile adecvate pot fi furnizate de *„un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic și executoriu între autoritățile sau organismele publice*", și anume un acord internațional în sensul articolului 48. Astfel de acorduri sunt încheiate de state și, în mod tradițional, permit cooperarea între autoritățile publice, dar pot, de asemenea, să prevadă o cooperare directă între entitățile private și autoritățile publice[18]. Dacă un acord internațional reglementează cooperarea dintre operatorul sau persoana împuternicită de operator din UE și autoritatea din țara terță solicitantă, acest acord poate servi drept motiv de transfer dacă prevede garanțiile adecvate în conformitate cu articolul 46 alineatul (2) litera (a).

35. CEPD a elaborat o listă de garanții minime care trebuie incluse în acordurile internaționale care intră sub incidența articolului 46 alineatul (2) litera (a). Astfel de garanții trebuie să fie capabile să asigure că persoanele vizate ale căror date cu caracter personal sunt transferate beneficiază de un nivel de protecție în esență echivalent cu cel garantat în cadrul Uniunii[19]. În consecință, acordurile internaționale aplicabile[20] care prevăd transferuri de date cu caracter personal ar trebui, printre altele, să impună ca principiile fundamentale de protecție a datelor să fie garantate de ambele părți, și anume asigurarea unor drepturi opozabile și efective ale persoanelor vizate, să conțină restricții privind transferurile ulterioare și schimbul de date, inclusiv garanții suplimentare pentru datele sensibile și să prevadă mecanisme independente de recurs și supraveghere[21]. Garanțiile adecvate pot fi incluse direct în acordul internațional, care prevede cooperarea directă între operator sau persoana împuternicită de operator și autoritățile din țara terță, sau într-un instrument separat cu forță juridică obligatorie.

36. Articolul 48 se referă la un acord internațional *„fără a aduce atingere altor motive de transfer în temeiul prezentului capitol*". În opinia CEPD, în ceea ce privește cerințele prevăzute în capitolul V[22], această formulare ar putea acoperi două situații posibile:

[18] CEPD nu are cunoștință de existența unui număr mare de acorduri internaționale de acest tip. Un exemplu ar fi Consiliul Europei: Al doilea protocol adițional la Convenția privind criminalitatea informatică referitor la cooperarea consolidată și divulgarea probelor electronice (CETS nr. 224), care însă nu este încă în vigoare.

[19] Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cauza C-311/18, Data Protection Commissioner împotriva Facebook Ireland și Maximillian Schrems („Schrems II"), punctul 96.

[20] În caz de îndoieli cu privire la existența unui acord internațional și la natura acestuia, entitățile din UE care primesc o cerere pot contacta și consulta autoritățile lor naționale relevante (de exemplu, Ministerul Justiției, Ministerul Afacerilor Externe, autoritățile de supraveghere sectoriale etc.).

[21] Vezi în acest sens, partea 2 din Orientările 2/2020 privind articolul 46 alineatul (2) litera (a) și articolul 46 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2016/679 pentru transferurile de date cu caracter personal între autoritățile și organismele publice din SEE și din afara SEE, versiunea 2.0, adoptate la 15 decembrie 2020.

[22] În ceea ce privește articolul 6 din RGPD, ar putea exista o a treia situație în care există un acord internațional în vigoare care nu oferă un temei juridic adecvat în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (c) sau cu articolul 6 alineatul (1) litera (e) din RGPD, de exemplu pentru că dispozițiile relevante ale acordului nu sunt suficient de specifice (de exemplu, nu reflectă elementele enumerate la articolul 6 alineatul (3) din RGPD).

- În primul rând, dacă **nu există niciun acord internațional** care să prevadă cooperarea între operator sau persoana împuternicită de operator și autoritatea din țara terță, transferul către autoritatea din țara terță trebuie să se bazeze pe alt temei juridic în conformitate cu articolul 6 din RGPD și pe alt motiv de transfer prevăzut în capitolul V.
- În al doilea rând, dacă există un acord internațional care prevede temeiul juridic în conformitate cu articolul 6, dar **nu conține garanțiile adecvate** în conformitate cu articolul 46 alineatul (2) litera (a) și cu Orientările 2/2020 ale CEPD, operatorul trebuie să identifice alt motiv de transfer în capitolul V.

37. În lipsa unei decizii aplicabile privind caracterul adecvat al nivelului de protecție[23] sau a unor garanții adecvate, articolul 49 din RGPD oferă un număr restrâns de situații specifice în care pot avea loc transferuri, de exemplu dacă acestea sunt necesare din motive importante de interes public sau pentru stabilirea exercitării sau apărării unui drept în instanță[24]. După cum s-a explicat însă în orientări anterioare emise de CEPD, derogările de la articolul 49 din RGPD trebuie interpretate în mod restrictiv și se referă în principal la activități de prelucrare ocazionale și nerepetitive[25].

[23] Evaluarea aplicabilității unei decizii privind caracterul adecvat al nivelului de protecție ar trebui efectuată pentru fiecare caz în parte, ținând seama în special de domeniul de aplicare al deciziei privind caracterul adecvat al nivelului de protecție.
[24] Vezi articolul 49 alineatul (1) literele (d) și (e) din RGPD.
[25] Vezi Orientările 2/2018 privind derogările prevăzute la articolul 49 din Regulamentul 2016/679, adoptate la 25 mai 2018.

Anexă – măsuri concrete